

MÚSICA DE CAMBRA

2018_2019

**JOSEP COLOM:
MÚSICA CALLADA**

29 DE GENER
DE 2019

SALA 2 ORIOL MARTORELL

L'AUDITORI

auditori.cat

JOSEP COLOM: MÚSICA CALLADA

GENER 2019

Dimarts 29 a les 20 h

Josep Colom piano

FREDERIC MOMPOU

Barcelona 1893 - 1987

Música Callada (1959-1967)**Primer quadern** (1959)

- I. Angelico
- II. Lento
- III. Placide
- IV. Afflitto e penoso
- V. -
- VI. Lento
- VII. Lento
- VIII. Semplice
- IX. Lento

Segon quadern (1962)

- X. Lento-cantabile
- XI. Allegretto
- XII. Lento
- XIII. Tranquilo- très calme
- XIV. Severo-serieux
- XV. Lento et plaintif
- XVI. Calme

Tercer quadern (1965)

- XVII. Lento
- XVIII. Luminoso
- XIX. Tranquilo
- XX. Calme
- XXI. Lento

Quart quadern (1967)

- XXII. Molto lento e tranquilo
- XXIII. Calme, avec clarté
- XXIV. Moderato
- XXV. -
- XXVI. Lento
- XXVII. Lento molto
- XXVIII. Lento

Agraïrem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

Comenta aquest concert amb #auditori

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

JOSEP COLOM

El pianista Josep Colom va néixer a Barcelona el 1947. La música sempre va ser quelcom important en el seu àmbit familiar i de jove va guanyar el concurs internacional de Jaén (1977) i el de Santander (1978). Més tard, va rebre el Premi Nacional de Música del Ministeri de Cultura espanyol.

Als anys 70 va estudiar a l'École Normale de Musique de París, fundada per Alfred Cortot, i a França també és on ha enregistrat la major part dels seus treballs discogràfics per al segell Mandala, amb obres de Brahms, Franck, Blasco de Nebra, Mompou, Falla, etc. També ha enregistrat en directe per al segell RTVE un DVD amb el Tercer concert de Prokófiev i un disc amb obres de Chopin, Debussy i Ravel.

Molts músics l'han ajudat a evolucionar, però especialment ho ha fet el compositor Joan Guinjoan. El seu món és el recital i la música de cambra, i ha treballat amb nombrosos directors i músics i amb quasi totes les orquestres espanyoles. La pedagogia s'ha convertit en els últims anys en una part important per a ell, imparteix classes magistrals i treballa amb l'Aula de Música de la Universidad de Alcalá de Henares, l'Escola Superior Musikeon de València i el Conservatori del Liceu de Barcelona.

Concert enregistrat per **rne** Cat **Música**

per **Mònica Pagès**

«Aquesta música és callada perquè la seva audició és interna. Contenció i reserva. La seva emoció és secreta i només pren forma sonora en les seves ressonàncies sota la volta freda de la nostra solitud. No se li demana d'arribar més enllà d'uns mil·límetres en l'espai, però sí la missió de penetrar en les grans profunditats de la nostra ànima.» Així definia el mateix Frederic Mompou aquesta obra en el discurs d'entrada a l'Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, cerimònia en què la va donar a conèixer. Aquesta “música callada”, manllevada dels versos del *Cántico espiritual* de San Juan de la Cruz que va inspirar-li el títol i l'esperit, esdevé per a Mompou l'impuls de les harmonies amb què va construir una de les obres mestres per a piano que ha donat la nostra terra, juntament amb *Iberia* d'Isaac Albéniz i *Goyescas* d'Enric Granados.

Va ser composta entre els anys 1959 i 1967, i consta d'un total de vint-i-vuit peces ordenades en quatre quaderns en què desgrana la seva concepció musical i pianística. La *soledad sonora* que sent Mompou al piano es tradueix en aquest pentagrama en la voluntat d'un “recomençar”, com deia també en aquell discurs: «Estem recomençant, el camí és llarg». Mompou arrenca el seu recomençar a l'inici de la polifonia, en el rastre del primitiu *organum* del segle XI, i en traça una mena d'arc voltaic que connecta amb el segle XX.

Mompou va dir al seu amic i col·lega Xavier Montsalvatge –citat a la seva biografia– que «aquesta música, més que una expressió, dona un ambient expressiu, però en el fons hi ha la marca de l'estat d'ànim. En aquest moment, hi domina aquesta tristesa, aquesta nostàlgia, segurament la preocupació per la mort. *Música callada* és una música més abstracta, en un dels sentits de l'abstracció, perquè la que no té cap mena d'expressió també l'anomenen abstracta, i la meua té expressió, i està dins de la línia melòdica. I el que és extraordinari és poder sobreviure amb això. Ara només hi ha dos camins: el tonal i l'altre. Qui vulgui sobreviure amb el primer haurà de fer una cosa molt nova, molt difícil». La música d'Anton Webern havia colpit fortament Mompou pel seu «aire d'intimitat i de misteri», i la depuració que troba en el seu sistema serial el va empènyer a convertir la seva “solitud sonora” en un “recomençar” que donaria aquesta “música callada” plena dels seus acords metàl·lics, de les ressonàncies que sentia de petit a la fàbrica de campanes de la seva mare.

Mompou va dedicar el primer quadern al musicòleg Federico Sopeña, i el va estrenar amb motiu del seu ingrés a l'esmentada Acadèmia de Belles Arts el 17 de maig de 1952; el quart quadern està dedicat a Alcía de Larrocha, la qual el va estrenar al Festival Internacional de Música de Cadaqués el 26 d'agost de 1972.